

Sygn. akt II UK 407/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku L. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Poznaniu
o emeryturę górniczą,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa 172/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Poznaniu na rzecz adwokata R. S. Kancelaria Adwokacka w T., kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) zwiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2014 r., III AUa 172/14, Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił apelację wnioskodawcy L. P. od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 27 listopada 2013 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Poznaniu, o emeryturę górniczą, dzieląc ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz ich ocenę prawną, według której wykonywana przez wnioskodawcę praca w Kopalni z siedzibą w T. na stanowisku:

ślusarza-spawacza (w aktach osobowych brak kart stanowisk pracy) na Oddziale Warsztatów Mechanicznych nie była pracą górniczą w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), stąd brak podstaw do przyznania dochodzonego świadczenia (art. 50a tej ustawy).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie – art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i przyjęcie, że „za pracę górniczą mogą być uznane wyłącznie czynności związane bezpośrednio z ręcznym lub mechanicznym urabianiem, załadunkiem nadkładu i złoża oraz przewozem nadkładu i złoża, podczas gdy przepis ten nie przewiduje przesłanki bezpośredniości” oraz przepisów postępowania – art. 381 i 382 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i zmianę decyzji organu rentowego z dnia 19 kwietnia 2013 r. przez przyznanie dochodzonego świadczenia wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa prawnego z urzędu, nie opłaconych w całości ani w części.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437). Tymczasem uzasadnienie wniosku w istocie sprowadza się do przedstawienia odmiennej niż uczyniły to Sądy orzekające w sprawie, oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego sprawy, zmierzając do odmiennego rozstrzygnięcia. Przesłanki tzw. przedsądu, w żaden sposób nie nawiązują do podstaw skargi, która oparta została na „błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu” art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Gdy więc skarżący nie wykazał istnienia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, a zaskarżony wyrok nie zapadł w warunkach nieważności postępowania, co wzięto pod uwagę z urzędu, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Orzekając o kosztach postępowania, uwzględniono taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika zgodnie z § 12 ust. 2 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).